

Posudek oponenta:

Téma práce: Evaluace tenisového podání pomocí povrchové elektromyografie
Diplomant: Michal Chrtek

Tenis prochází stálým vývojem a také technika herních činností doznává určitých změn. Zatížení pohybového aparátu je enormní a vede často k předčasnému ukončení kariéry u hráčů. Tenisové podání je z důvodu jeho zvláštního postavení (hráč má dostatek času pro jeho realizaci) jedním z nejdůležitějších úderů. Téma práce je v tomto smyslu aktuální a snaží se přispět k této problematice z pohledu objektivizace průběhu pohybu při podání a s tím souvisejících možnostech rozvoje tréninkových postupů.

Cílem práce bylo změřit a popsat strukturu zapojení vybraných svalů do pohybu při tenisovém podání a doporučit vhodná specifická cvičení pro jeho trénink.

V teoretické části autor popisuje podání z pohledu biomechaniky, techniky, fyzické náročnosti a kineziologie a všimá si přitom i zajímavých detailů. V podkapitole o biomechanice, kde jsou vysvětleny důležité principy platící pro pohyb při podání (str.8), mohl autor popsat také způsob zapojování jednotlivých tělesných segmentů do pohybu (extenze v kolenou, pronace předloktí, flexe zápěstí).

Uvedení samotného cíle práce na str. 20 by mělo být stručné bez odkazů na literaturu.

Hypotézy práce by měly být formulovány konkrétněji a přesných termínech (str. 20 – „podobný“ – není přesné). Z pohledu metodiky práce mi zde chybí sledování svalů, které zajišťují pronaci v kloubu loketním a flexory zápěstí.

Výsledková část je zpracována přehledně, závěrečná diskuse potom reflektuje využití metody i s jejich nedostatky. Závěr je uveden stručně.

Po stránce terminologické a formální nemám zásadnější výhrady, některé termíny však jsou spíše slangové a bylo by dobré je uvést přesněji („vyhnání“ soupeře z kurtu – str.11, „tvrdší“ úder – str.12).

Přínosem práce je její výsledková část, která může sloužit jako určitá pilotní studie pro další výzkumy. Problematika výběru konkrétních průpravných či posilovacích cvičení je složitá a vstupují do ní i další faktory, které autor neuvádí (psychika, zdravotní rizika). Některé závěry autora ovšem pomohly porozumět lépe struktuře pohybu při podání a ukázaly hlavní shody a rozdíly se strukturou pohybu při speciálních cvičeních. To může být aspoň „vodítkem“ pro trenéry, kteří chtějí své subjektivní názory konfrontovat s objektivně změřenými veličinami. Proto hodnotím práci přes některé nedostatky pozitivně a doporučuji jí k obhajobě.

Dotazy k obhajobě:

1) Na základě čeho byly vybírány právě ony svaly, které budou předmětem měření (proč právě tyto a ne jiné)?

2) Která další cvičení by mohla být prospěšná pro podání?

3.5.2007

Mgr. Tomáš Kočib